

ČESKÝ HLAS

Circular of the Free Czech Union in Australia.
Oběžník České Jednoty v Austrálii.
Expedition : M. Subrt, 34, Sanderson St.,
West Yarraville - Vic.-Australia.

Melbourne, 1. prosince 1955.

Číslo 8.

Pozdrav k novému roku.

Viktor Dyk:

Nedočkali se, mrtví jsou,
kdo chtěli s námi býti světa do skonání.
Nedočkali se, mrtví jsou,
kdož mladí padli v cizích zemí plání.
V neznámé půdě leží neznámí.
Jde vítr jarní, květy omámí.
Nedočkali se, mrtví jsou.

Nedočkají se, mrtví budou,
snad my, snad vy, snad my i vy.
Má slunce západ ještě barvu rudou
a horizont je zrána hroznivý.
Sčeti jsi padlé, sečteš ty, kdo padnou?
Zvadl-li květ, víš, které ještě zvadnou?
- Nedočkají se, mrtví budou! -

Pozdravujeme českou budoucnost,
pozdravujeme lepší lidstva doby.
Pozdravujeme lepší mohoucnost,
bezpečné děti utlaku a mlóby.
A třeba těžkou cestou nedojdem,
my viděli jsme maslibencu zem,
Pozdravujeme českou budoucnost!

AUSTRALSKÉ VOLBY A MY.

Světová situace připomíná člověka, který zapadl do bezdného bahna až po ramena a ve snaze se zachránit, prudce se zmítá / Zeneva /, aby jen zapadl ještě hlouběji. Doba na příliš vzdálená musí přinést rozřešení překerní situace. Západ i Východ se snaží o zesílení vlastní posice. V západních demokraciích je to především srha protikomunistického tábora o udržení vlády země ve vlastních rukou a dochází ke střetnutí s komunisty a jejich pomocníky, podporovaných vydatně z Moskvy. Proto volby v demokratických zemích nejsou záležitostí jen toho kterého státu a jeho občanů, ale bývají v každém případě o záležitost vysoce mezinárodních zájmů. Otázka, kdo povede vládu v Austrálii pro příští tři léta, je otázkou neobyčejné závažnosti a možná nejzávažnější v celé historii tohoto státu.

Zdá se, že to byla příští tři léta v celém jejich rozhodujícím dosahu řešení svízelné světové situace, která přiměla politiky liberální vlády vzít se jistých lší měsíců vlády, za poměrně pravděpodobné zvolení na další období tří let. Za dané politické situace v Austrálii je nepochybné, že s vládou Prime Ministra R.G. Menzies se stojí a padá obrana Austrálie před komunismem. Tím nemíním nikterak zlehčit význam a podíl Country Party a A.C. Labour Party na protikomunistickém boji, který bez nich by sotva L. C. P. vyhrála.

V nadcházejících volbách bude také volit menší procento naturalizovaných Novoaustralanců a mezi nimi i naši exulanti. Bylo by chybou nevyužít této příležitosti, bojovat proti komunistům a jejich podporovatelům. Nebudte lhostejní k tomu, jaký osud Vám a přátelům chystají jiní a volte tak, aby ve vašem okrese volbním byl dpořen nejzdatnější kandidát proti-

komunistický. Mělo by vlastně býti samozřejmé, že umrchlík před komunismem, nebude volit politickou stranu, která jakýmkoliv způsobem podporuje komunismus. Je to morální příkaz k vlasti a komunisty zotročenému národu, k vlastní rodině a přátelům i k Australii, která nám poskytla nový domov - příkaz, učinit vše, co by komunismus od nich vzdálilo.

Není možno učinit omyl. V Australii jsou jen dvě politické strany, které pracují pro vítězství komunismu. O komunistické straně Austrálie je to zbytečné prokazovat. A druhá je Evattova Labour Party, která prokazatelně sleduje marxistickou linii. Společná kandidátka Evattovy Labour Party a Communist Party při volbách do Unii, proponovaná politika Evattovy Labour Party v případě rudé Číny, Malajska. Zachování komunistické strany v Australii při referendu, ježutno přičíst cele na vrub pana Evatta a lidí kolem něho dnes seskupených.

Postup p. Evatta v aféře Pětrov, jeho korespondence s Molotovem a řada osob zúčastněných v Petrovově případu, patřících k nejužšímu kruhu jeho spolupracovníků, to vše je destatečným dokladem skutečných cílů. Za daných okolností je možno bez váhání přičíst pana E. a jeho stoupence, za kolaboranty strany komunistické.

Komunistů s legitimací kom. strany je málo. Kolaborantů pana E. bez kom. legitimace je mnoho, jsou skrytí za legitimaci Labour Party a jsou proto nebezpečnější, stejně tak, jako byli nebezpeční kolab. u nás doma, maskovaní za legitimací jiných socialistických stran, před únorem 1948.

Demokratický občan má ve zbývajících protikomunistických stranách dostatečný výběr. Liberal Party, Country Party a Anticomunist Labour Party jsou strany združující základní stavy lidské společnosti; rolníky podnikatele a dělníky s inteligencí rostoucí z každého jmenovaného stavu a patřící nerozlučně k němu. Jen koexistence těchto tří stavů - jejich praktičtí i teoretiků / inteligence / může poskytnout lepší životní podmínky všem, tedy i mezitříďe k níž patří státní zaměstnanci a kulturní pracovníci, kteří spotřební hodnoty netvoří. Ne vláda jedné třídy bohatých, chudých neb prostředních a tím méně vláda úředníků, spolupráce všech tříd je tou pravou koexistencí, vytvářející lidské a šťastné prostředí pro všechny bez rozdílu - KOEXISTENCE - ale bez komunismu, neboť takto myslící člověk, nemůže najít ani kousek místa v srdci pro zvrácené komunistické učení o rovnosti, dosažené vyvražděním jiných tříd přirozené lidské společnosti, a dále jen násilím udržované.

O Antikomunistické Labour Party vedené Mr. R. Joshua a Mr. S. Keon je možno říci, že v rámci politických dělnických hnutí, oni tvoří dějiny, svým pojetím politické obhajoby zájmů dělníků. Zavrhuji znárodnování soukromého podnikání, výstavbu státního kapitalismu a dávají přednost seriosnímu jednání s podnikateli, před bouřlivými stávkami, které často poškodili dělnické zájmy více, nežli jim prospěli. Přestávají být prakticky stranou socialistickou a vrací se k práci sociálních snah po zabezpečení slušného údělu dělníka v lidské společnosti. Dospěli tak k pravému smyslu a poslání jejich strany. Oni jsou prvními vůdci dělnické strany, kteří našli odvahu podívat se skutečnosti, kterou přinesl marxismus, v tvář a vyvodit z toho důsledky v politické praxi. Oni hledají rozumnou koexistenci dělnické třídy s ostatními stavy, zaměřenou ve prospěch všech stavů přiměřeným dílem a bez třídní nenávisti, bez snahy po nadvládě nad jinými.

Příklad hodný k následování anglickou Labour Party, která, jak jsem nedávno četl v tisku, hledá smysl a poslání své strany, když socialismus selhal. Příklad hodný k následování pro naše socialistické vůdce v exilu, kteří po všech neúspěších své socialistické politiky, do dnešního dne se jí drží zuby nehty, snad z nějakého komplexu, aby si nezašli, kdyby přiznali, že to co dělali bylo chybné a je v zájmu celku najít lepší cesty k zabezpečení třídy sociálně slabších. Závěrem k této záležitosti nového směru v dělnických pol. hnutích v Australii, že je to jediná cesta vedoucí k postavení protikomunistické fronty schopné boj s komunisty vyhrát.

Něchci ovlivňovat kohokoliv aby ve volbách dal přednost té nebo oné straně, ze třech výše vyjmenovaných nekomunistických stran, ale je snad vhodné připomenout voliči, aby nezapoměl hodnotit situaci ve volebním okrsku a volit takového protikomunistického kandidáta, který má největší naději na zvolení a současně poskytnout preference druhému nejnadějnějšímu protikomunistickému kandidátu a to bez ohledu o kterou protikomunistickou stranu se jedná. Pro nás je primární otázkou fronta proti komunismu a na to nikdo z nás ani na okamžik nesmí zapomenout.

Hk.

+++++

M. Šubrt.

Jeden z milionu.

Před několika dny Austrálie vítala svého miliontého poválečného přistěhovalce. Já, i vy čtenáři, jsme jeden z onoho milionu. My všichni jsme se tak stali kusem historie. Nikdo z nás neví, jaký bude její konečný soud. Víme ale všichni, jaký je soud přítomnosti. Není nepříznivý a protivné hlasy nic neznamenaají.

Znam dvoje noviny, které si říkají pravda. Jedny z nich vychází v Moskvě a druhé v Australii. Oboje z nich zastávají přibližně stejný postoj nenavisti k evropským přistěhovalcům do Austrálie.

O důvodech moskevské Pravdy k němu nemá nikdo z nás pochyb. Jen bych rád věděl, jaké důvody má místní Truth. Doufám, že o nich budeme moci něco jednou napsat. Podívejme se ale nyní co přistěhovalectví dalo Australii a co dalo nám. Budu psát napřed o tom, co dalo Australii.

Většina kritiků přistěhovalectví mluví o hospodářských potížích. Prý jsme příčinou rostoucí inflace. Náš příspěvek k produktivitě je prý menší než naše spotřeba. Následkem toho stoupají ceny, je nedostatek zboží na trhu a životní úroveň v Australii klesá. Ve skutečnosti pravý opak je pravdou, jak dokazují statistické číslice.

Sčítání lidu v roce 1947 ukázalo, že 42 procent australského obyvatelstva bylo tehdy pracovní silou. 58 procent byli nepracující: manželky zaměstnané pouze v domácnosti, děti a staré práce neschopné osoby. Mezi rokem 1947 a 1955 celkové procento zaměstnaných emigrantů činí 51.2. To samo již znamená, že poměr zaměstnaných osob k závislým se přistěhovalectvím zlepšil. Jelikož přistěhovalectví přispělo mezi 1947 a 1955 celkem 45ti procenty k celkovému přírůstku obyvatelstva, emigranti tvoří plné tři čtvrtiny přírůstku pracovních sil v těchto letech. Bez přistěhovalectví počet pracujících osob by dnes, vzhledem k velkému počtu narozených dětí, činil pouze 39.2 procenta. Přistěhovalectví tedy definitivně působilo v Australii antiinflačně. Je pravým opakem toho, co jeho nepřátelé o něm mluví.

Jiné velmi oblíbené téma pivních kritiků je nedostatek domů. Podívejme se opět na oficiální čísla. V roce 1947 Austrálie měla jeden dům pro každého 4.47 obyvatele. Emigranti postavili přes 500 tisíc domů. Sami jich však užívají pouze 141 tisíc, t. j. bydlí přibližně po pěti osobách v domě. (jestliže někdo bude přepočítávat moje číslice, dojde k jiným výsledkům; neudělal jsem chyby, neboť mohu brát v úvahu pouze uveřejněné výsledky statistických zkoumání, a ty jsou přirozeně o něco pozadu jak v počtu domů tak i obyvatel). To znamená, že stavební činnost Novoaustralanu snížila průměrný počet osob bydlících v jednom domě na 4.36. Přistěhovalectví tedy zvýšilo bytovou úroveň, která bez něho, vzhledem k velkému počtu narozených dětí by bývala o něco klesla. Jelikož přistěhovalci podstatně zvýšili počet pracujících v cihlářském a podobných průmyslech, jejich přínos ku zvýšení bytové úrovně je ještě vyšší.

Je ale i mnoho jiných průmyslů vyžadujících těžkou tělesnou práci, kde emigranti podstatně přispěli. V roce 1949 železárny v Port Kembla měly 4500 volných pracovních míst. Od té doby přialy 5000 nových zaměstnanců z nichž 4000 jsou Novoaustralané. Zpráva vydaná prostřednictvím Australian Industries Development Association praví o přistěhovalcích výslovně: Tento přírůstek v pracovních silách umožnil ocelářskému průmyslu vyrábět s optimální produktivitou, odstraniti plítváni a nevykonnost přivozenou podzaměstnaností a udržeti Australii jako nejlacinějšího výrobce oceli na světě.

Eildonská přehrada je dosud největší stavbou v Australii. Bude dodávat elektrický proud Goulburnskému údolí a bude schopna zavodňovat místní plantáže po dva roky i kdyby nespadała kapka deště. 65 procent všech zaměstnancůúčastněných na její stavbě byli přistěhovalci. Rocklandská přehrada bude zadržovat 272 tisíce akr-stop vody a zavodňovat Wimmeru a Mallee. Přes 50 procent všech stavebních dělníků jsou Novoaustralané. Podobně v případě Cain Curran přehrady.

Nikomu není třeba vysvětlovat co znamená Morwellský gasifikační projekt. Osmdesát procent všech zaměstnanců na něm jsou přistěhovalci.

+++++

Snowy Mountains Hydro-Electric scheme bude stát něco kolem £ 420 milionů, bude ročně dodávat asi 2 miliony akr stp vody pro irigační účely a kromě toho přibližně 3 miliony kW elektrického proudu. Tento gigantický projekt byl dosud proveden asi z jedné sedminy. V přítomné době je na něm zaměstnáno asi 5700 osob. Vedení je z velké míry v Norských rukou a 90 procent pracovních sil i materiálu muselo být dovezeno.

Emigranti ve skutečnosti pomáhají v téměř všech veřejných stavbách, ať jsou to již přehrady, železnice, silnice či mosty. Je součástí naprosto nepravdou, že Novoaustraláné mohou při nich dostat zaměstnání jen jako nádeníci, jak se snaží věřícím za železnou oponu namluvit komunistická propaganda. Austrálie je kapitalistickou zemí. Proto se přirozeně snaží provést každou práci tak lacině, jak jen možno. Láce je možno dosáhnouti jen jedním způsobem a to zaměstnáním lidí, kteří práci rozumí. Proto cizinci s technickými zkušenostmi nemají potíží dostat zaměstnání ve svém oboru. O tom, že místní zákonodárství nedovoluje zaměstnávat za nižší plat než dostanou rození Australáné není třeba se zmiňovat místním čtenářům, ale je dobré uvést to pro čtenáře v zahraničí. Tak před časem inseroval v emigrantském tisku jeden český inženýr, který řídí stavby železničních mostů v Jižní Australii pro pracovní síly. Nepochybuji o tom, že kdyby se rozhodl navrátiti se do vlasti na základě amnestie, že by se rozhodl pracovat v dolech. Přirozeně dobrovolně a bez nátlaku. (Při nejmenším pražský platek Hlas Domova se snaží podobné věci tvrdit). Že Austrálie nebrání cizinců uplatnit se podle jejich schopnosti dokazuje následující číslíce: Na každých tisíc zaměstnanců Australánů připadá 201 řemeslníků. Z každého tisíce emigrantů 295 je zaměstnáno jako řemeslníci. Tato čísla jsou důležitá ve dvou ohledech. Předně potvrzují že cizinec má plnou možnost se uplatnit, a za druhé ukazují, jaký přínos emigrace znamenala pro rozvoj sekundárního průmyslu.

Poslední odstavec je pomalu přechodem k tomu, co emigrace dala nám. V první řadě nám dala osobní svobodu. Nemusíme se bát říct to, co si myslíme. Včera byla zde v Melbourne volební schůze. Jeden z řečníků byl český emigrant-a mluvil proti nynější vládě. Přirozeně, že začínat znovu v cizině není lehké. Já sám jsem začínal emigraci v Anglii, kde jsem po prvního půl roku pracoval jako dělník. Není divu, že jsem nebyl spokojen. Vím ale, že kdybych musel pracovat v cizině nad smrtí jako nádeník, že bych se nevrátil do komunistického ČSR, i kdyby mi nabízeli zloto. Svoboda myšlení a projevu je něco, co se nedá žádnými penězi zaplatit. A ta svoboda, kterou zde máme není jen zdánlivá. Československý občan se nedostane za hranice, pokud není stokrát prověřen. Po necelém roce pobytu v Anglii jsem pomýšlel na dovolenou ve Francii. Dopsal jsem Home Office a o deset dní později jsem dostal cestovní dokumenty. Zde, v Australii, je situace ještě jednodušší. Za pár týdnů odjíždím na dovolenou do zámoří. Není to daleko, Nový Zéland. Zašel jsem si tedy na emigrační úřad abych si obstaral potřebné cestovní dokumenty. Nedostal jsem je. Jak dlouho budete pryč z Austrálie? Kterou lodí odjíždíte? Vezme Vás kapitán bez pasu? Lodní linka řekla ano. Tak to nestojí za to cestovní pas vydávat. Bezdvěcho jeďte. Tím záležitost byla ukončena. Tohle není vychloubání. To je ukázka svobody, kterou každý jedinec zde požívá. Vím, že jiný český emigrant je v přítomné době na dovolené i se svou manželkou ve Spojených Státech. A mi nejsme nijak vyjimečné případy ve finančním ohledu. Snad nás nejede mnoho do ciziny. Znáám osobně jen pár hrstek našich lidí. Vím ale, že mnoho z nich platí mnohem více než já za dovolenou zde v Australii. Jsou zde v Australii pět let a ušetřili si nejen na nákladnou dovolenou, ale mají vlastní domy, auta, elektrické ledničky atd. Austrálie nám tedy nedala jen osobní svobodu, ale i zajištění hmotné. A co více může uprchlík požadovat? Jedině to, aby situace zůstala taková, jaká je. Aby mu zůstalo právo mluvit tak jak myslí a právo zůstat rovnoprávným občanem.

Toho je ale možno dosáhnout jen jednou věcí: tím, že každý uprchlík splní nejen svoji mravní povinnost k zemi, která mu dala navý domov, ale i povinnost sám k sobě, ke svým dětem a spoluobčanům: tím, že přijme státní občanství. Jenom tak bude mít právo vyjádřit svůj názor na komunismus, tam, kde to skutečně platí, to jest při volbách. A to nejen parlamentních, ale i trade unionistických. Vy všichni znáte komunismus tak, jak je. Nedejte si ujít žádnou příležitost bojovat proti němu všemi prostředky, které máte. Vysvětlováním, poučováním, a hlavně hlasováním. Svoboda doma byla ztracena apatií. Nedopusťte, aby byla ztracena zde.

Historická schůze růžových odborářů.

Evattova Labour Party ve snaze napodobit Industrial Groups a jejich odborovou sekci Novoaustralánů vytasila se v předvolebním shonu se zcela novou organizací a sice Výborem Novoaustralánů při labouristické straně Evattově.

Tato organizace uspořádala v neděli 20. listopadu 1955 v místnosti Trade Unions Hall, Carlton, schůzi pro novoaustralské publikum.

Jak politické strany hodnotí důležitost novoaustralských voličů, dokázala i Labour při této schůzi a delegovala sestavu: A.A. Calwell vedl útok, v brance J. Tripovitch, na křídle D. Lovegrove, na beku byli dva novo-australští podrazníci, kteří se delegovali sami a zbytek jedenáctky tvořili dva Řekové, Ital, Polák, a dva Israelité.

Ačkoliv pan Calwell, Tripovitch a Lovegrove jsou stále ještě těžká děla v Evattově batalionu, neřekli nic, co by valně stálo za zmínku. Se svými novo-australskými kolegy pouze žádali, politicky zavraždit Keona, Manuse, Mullense a jejich protikomunistickou stranu, která je jejich nepřítel číslo jedna.

První na scéně tohoto, /prý historického, /večera se objevil prodáváč komunistických novin československého, polského atd., původů, který dělal docela dobrý obchod pod nosy pánů předsedy a Lovegrove. Báječná věc tahle politická svoboda. Nechtěl bych však vidět, jak by dopadl ten, kdo by se pokusil při této příležitosti rozdávat protikomunistickou literaturu.

Hlavním esem večera za Novoaustralany byl český horník z Lomu v severozápadních Čechách, představující se časem jako důlní inženýr, pan Rudolf Ptáček - alias Please, /jeho zbrusu nové australské jméno. /Pan Please dříve Ptáček, zvykl již dávno hazardním hrám a proto mu ani nedělalo potíží, vydávat se za mluvčího Čechoslováků. A to jsme oči otvírali, když jsme slyšeli tu slavnou politickou řeč. Ten stál, za kterým on stál, nikdy nezapomene na ty rány, které do něho Ptáček ládoval a ten hlas! Alex Čepička by se musel schovat! Obsah řeči se nevymýkal formě. Hlavní útok vedl proti našim exulantům, kterým se podařilo zachránit před komunisty pár korun a také těm, kteří zde všechno nepropili a z uspor si koupili na splátky domek. Z této vyslovené komunistické řeči, pronesené ve slohu samozvaných komunistických řečníků v hornických obcích kolem Mostu, docela jasně plyne, že pan Ptáček - Please ví kam patří a co chce. Zajímalo by nás jen, kdo ještě snad bude pana Ptáčka následovat. Jinak je skoro jisté, že pana Ptáčka čeká zvláštní příděl vodky a kaviáru, za tuto nejslavnější řeč v dějinách Labour Party, neboť v pozadí Hally seděla osůbka Prznislava Františkovice Czeslavskijho, spolehlivého reportéra čsl. konsulátu.

Co však bude s Ptáčkem až to praskne; myslím ta jeho minulosť. Jeho političtí kolegové z Israele určitě dostanou otřes nervů. Možná že i pan Colwell, by nerad seděl s tímto ptákem na jednom plotě.

Schůzi bylo přítomno asi padesát Novoaustralánů a asi padesát Evattových přívrženců, kteří organizovali spontánní aplaus.

Novoaustralští delegáti, kteří se sami delegovali, pronesli několik nespojitých řečí v řečtině, italštině, polštině a jidiš, kterým členové parlamentu pilně tleskali. Jací to znalci jazyků.

Volební řeč delegáta za Židy spočívala na novinářské kachně, že prý Ilsa Kochova chce přijet do Austrálie, a aby se tomu zabránilo, mají prý Židé volit Evatta. Polský delegát zřejmě nevěděl kde se nalézá, neboť od počátku až do konce své řeči líčil hrůzy komunismu. Novoaustralský předsedající pak naivně vysvětluje: "Hlavně si nesplette antikomunistickou Labour Party s Evattovou; víte on to může ten Mullens také vyhrát, načež se ustaraná tvář pana Colwella zaškaredila a pan předseda nad svoji řečnickou neohrabaností zrudl až po kořínky vlasů.

Každý z řečníků ujistil posluchače, že je proti komunismu, ani jeden však nenabídl řešení jak hodlají bojovat a proč mají jednotný volební lístek s komunisty v Unii, když byli dotázáni jedním z přítomných pozorovatelů České Jednoty.

Zhruba shrnuto, celý tento Výbor Novoaustralánů se skládá z lidí, kteří po většině o politice nemají ani ponětí, ale domnívají se, že udělají závratným způsobem nejrychlejší kariéru svého života, při čemž by byli ve strašných rozpacích ukázat druhou osobu, která by každého z nich byla stoupencem. A v tomto negativním směru, mohou jen prospět v protikomunistickém boji. Oni bezpečně každého rozumného člověka odradí, kdyby se náhodou zmýlil a chtěl volit Evattovu Labour Party. A za to jim patří náš srdečný dík.

DVA DOPISY.

-Orlický.

Dešt dopisů se rozpršel do všech koutů světa, všude tam, kam se uchýlil český a slovenský exulant. Rodiče a sourozenci píší: "Vrat se domu, amnestie, vše odpuštěno, vlast čeká...."

Málem by člověk věřil, že vše je již doma jiné, že se mnoho změnilo za těch sedm let co doma nebyl. Věřil by, že již se nerozšiřuje nenávisť, věřil by že stát již nekrade a zlodějství nepodporuje, že z politických i materiálních důvodů nevraždí, že se nemstí, že nepokořuje ze sadismu... Vždyť z domova píší: "Vrat se!"

Přebíráám se v dopisech, které mi přátelé půjčili a zde jeden v němž matka píše synovi:

.....byli zde esenbáci, máš se vrátit domů! "

Tedy ono to je tak. Matka napsala to rovně, neovlivněna citem, ani přáním, nezastrašena nebezpečím plynoucím z otevřeného doznání holé skutečnosti, napsala co chtějí esenbáci!

Druhý dopis nese všechny znaky citového rozpoložení staré osamocené matky, žijící jen čekáním na návrat syna z daleké ciziny. Matka píše synovi, ponoukává komunistickými policejními pochopy, kteří zneužívají jejího mateřského citu k tomu, aby přiměli jejího syna k návratu.

Píše: "....synu vrat se, každý den dlouho do noci Tě čekám, za Tvůj návrat se modlím. Jsem sama, tatínek nám umřel..."

Jistě dojmavý dopis pro syna v daleké zemi. Sedí mezi čtyřmi stěnami svého pokojíku a rozjímá: "Stará maminka jej čeká, tolik let ji neviděl a on zde v cizině je také stále sám."

Není divu, když někomu selhou nervy a rozhodne se pro návrat k mamince, jak sám věří.

To byl patrně i důvod Josefa Pátka, který asi před čtyřmi měsíci se vrátil do CSR z Melbourne. Od té doby zaslal několik dopisů svým známým do Melbourne a před dvěma měsíci uveřejnil Hlas Domova, /pražské vydání/ líčení činnosti některých exulantů v Melbourne z pera J. Pátka. Zdálo by se, že Pátek šťastně se zhledal s matkou a zdatně vypomáhá režimu vypořádat se s exulanty. Celá záležitost má však malý háček.

Maminka zase Pátkovi psala letecký dopis, který hledal Pátek po všech jeho starých adresách. Dopis došel z Prahy do Melbourne před týdnem a byl na oěstě 12. dnů. Také Hlas Domova z Prahy odesílaný 12. XI. 1955 hledá Josefa Pátka, ten H. D., který před několika týdny přinesl jeho reportáž. Nu což, to se jim přihodí v Praze častěji, že levice neví, co dělá druhá levice. /Opravené pořekadlo, pravice tam je zakázaná. /Vážné však je, že i maminka stále píše do Melbourne, ačkoliv by, dle všech předpokladů, měla se synem setkat již před dvěma měsíci. Kam se tedy poděl Josef Pátek?

Zdá se, že Pátek čekal také esenbaci, jak tvrdě ale hrdině říká matka v dopise prvním, jinému synovi, kterého také miluje, také si přeje ještě jednou vidět, ne však za cenu jeho zničení.

Návrat do Československa však není otázkou citů, je to věc chladné rozvahy, chladného zjišťování situace doma, která ze všech zpráv uprchlíků i oficiálního tisku, myslím čsl. komunistického tisku, dává jeden a týž pohled, pohled který nás přiměl před sedmi léty k tomu, riskovat životy při přechodu čsl. hranic do svobodných zemí.

Navrátilci, pokud nejde o odvolané kom. agenty, zaplatí drazě svůj omyl. Dříve nebo později, ale jednou určitě promluví, často i nechtěně, o tom co viděli na západě ve svobodných zemích, začnou znova srovnávat, kritizovat, jedni nesměle a jiní odvážněji. Budou lepšími propagátory než jakýkoliv rozhlas a naši doma si vyberou již to, co chtějí znát. Dříve nebo později budou navrátilci znova zatčeni, jejich přítomnost nebude unositelná pro režim.

Redakce odpovídá čtenářům.

Několik našich čtenářů nás požádalo o uveřejnění jejich odpovědi proti článku uveřejněnému v H. D. a podepsaném činovníkem J. Violou. Prosíme za prominutí, že nevyhovíme, neboť považujeme za zbytečné psát o bezvýznamných lidech a jejich "Zváženie svetovej situácie", Až vědci vynaleznou vážení "světové situace" na kila, pak můžete vzít "Zváženie svetovej situácie" od pana Violy v úvahu, ovšem s podmínkou, že přinese okolovanou potvrzenku z městské váhy. Pokud se týká návštěvy na komunistické výstavě čsl.

výrobků, kontrolováno dle počtu rozdaných letáků po celou dobu výstavy, je pravděpodobné číslo mezi 80 - 100.000 návštěvníků. Je to oproti jiným výstavám návštěva malá, ale pro nás to je velký počet lidí zájímajících se o komunistické zboží, kteří jsou soustředěni na jediném místě, kde snadno mohou být informováni o pravých cílech komunistů. Je-li naší povinností přesvědčovat každého jednotlivce o zlobnosti komunismu, jak by se měla zanedbat příležitost přesvědčovat sto tisíc lidí ke komunismu inklinujících.

Na výše uvedeném faktu, nezmění nic ani jednohlasné rozhodnutí pana Violy, že po sedmiletém nic-nečinnosti, není ještě vhodné udobí proti komunistům dělat. Jeho rozhodnutí nemohlo být "dvojhlasné," protože je sám.

V celku panu Violovi neběží o nic jiného než mistifikovat exil. veřejnost a omluvit vlastní neschopnost. A stejný případ je šarvátka na pokračování v téměř H.D., vedená mezi "antikomunistickou sociální demokracií" a "sociální demokracií posílenou duchem soudruha Dundra". Redakce H.D. ji použila k zastření a odpoutání pozornosti od vlastního neúspěchu s výstavou a její činnosti proti ní. Bez ohledu na manevry H/D/ je potěšující, že jsou zde hned dvě soc. demokracie, které se chystají proti komunismu bojovat. U výstaviště však ještě nerozdávali letáky ani antikom. soc. dem, ani soc. dem. s duchem s. Dundra, připoustím však, že prozatím delegovali k rozdávání letáků jen ducha. Napsali však v H.D. tuto větu:

"Pravá jednota a solidarita exilu se vytvoří na demonstracích, při svědomitém informování zabeđeného Západu o krutostech komsystému..."

Pánové, to už je pokrok proti názoru pana Violy, jen tak dál. A my se jistě jednou setkáme v solidaritě proti komunismu a marxismu na některé demonstraci. Přijďte tam všichni! Vy antikom. soc. dem, jako soc. dem. s duchem s. D. a soc. dem bez ducha mohou přijít také, neboť komunisté jsou materialisté a respektují hlavně pořádné živé chlapy a netrpí na duchy. A hlavně méně teoretického boje a hodně praxe.

Začal jsem to domácí praní prádla psát s nechutí a jen na všeobecnou žádost. Pokládám to totiž za ztrátu času a peněz, ale něco na té věci přece je. Na demonstracích proti komunistům sejďeme se! Co jsme si, to jsme si a před komunisty alespoň na chvíli odpustme si! Budme jednotni alespoň když jde o boj proti komunismu i když víme, že pro jiné názory na politiku domácí si vjedeme později znova do vlasu.

Česká Jednota ihned při svém vzniku slušně nabídla všem exilovým organizacím i jednotlivcům spolupráci proti komunismu, snažila se organizovat všechny akce společně s jinými a v duchu vzájemného respektování, ale nedošla pochopení. Naopak se čekalo, s malichernou zlobou a závistí, aby ten neb jiný společek nepřišel o nějaké zásluhy neb slávu, že Česká Jednota nic sama nevykoná a rozpadne se. Česká Jednota však za poměrně krátkou dobu svého trvání, vykonala daleko více, než všechny spolky za šest let. Daleko více, než bylo možno zveřejnit. Přes všechny zlomyslnosti, které byly vůči České Jednotě napáchány některými exilovými "činníky", jsme vždy ochotni se solidarizovat v každé příští demonstraci neb jiné akci protikomunistické s každým, kdo to s bojem proti komunismu myslí upřímně.

-k.

Nezapomínejte na svoji povinnost....

.....volit v Uních s Industrial Groups proti komunistům a Evattově Labour Party, kteří užívají společný volební kandidátní lístek. Pokladník Evatt Labour Party ve Vic., Mr. D. MacSWEEN prohlásil, dle správy z 5. listop. 1955 v The Sun, že Novoaustralané jsou nebezpečí pro Australany. Mr. MacSWEEN je současně sekretářem The Clothing Union a přijímá příspěvky od Novoaustralských členů této Unie za to, aby je chránil a ne za to, aby proti nim pracoval. Jak dlouho chtějí Novoaustralané v této Unii volit a finančně podporovat svého nepřitele?

Po vítězství Industrial Groups v Clerks Union, přichází ještě význačnější vítězství Industrial Groups ve volbách Federated Ironworkers Association. O vítězství se zasloužili také novoaustralští členové Unie. Jen Industrial Groups se svoji novoaustralskou sekci, zajistí vám dělnická práva proti všem MacSweenům dnešním i budoucím.

ČESKÁ JEDNOTA je společenstvím Čechů, různých stavů, různých kých názorů a náboženství, ale jednotných v boji proti kom

Vstupte do ČESKÉ JEDNOTY a pomozte v boji proti kom
otrokářům! Za dary na protikomunistické tiskoviny zaslane
2 měsících, srdečně děkujeme a vyučujeme je zvláštní pot

SYLVESTROVSKÝ KOUTEK.

Benedikt.

Tři královská.

My tři králové,
my jdeme k vám,
HLASY DOMOVA neseme vám.
Od Balwynu vyjeli jsme,
na Erin Street došli jsme.

Haldu novin, haldu klepů,
českým Honzům pro útěchu,
Zlý je exil, nevšimavý,
nemá citu, nemá mravy.
Mnohoženství se jen chytá,
na konsulat rád zavítá,
jak se sluší na socany,
beze studu, beze hany.

Co ty černá, co ty vzadu,
vystřkuješ konskou bradu?
A já nejsem žádná černá,
narůdlým jsem vždycky věrná!
Já jsem sestrou činovnicí,
na pojízdné šachovnici.
V jedné ruce z Melbourne,
v druhé, až z matičky Prahy,
HLASY DOMOVA vám nesu -
Hádejte, který je ten pravý ?

Sylvestrovs ké klání.

S odjištěným revolverem,
se spuštěným hledím,
pije pivo " básník " Blecha,
genius - náš malý Lenin.

Saprlote, to to chutná,
lépe jako mléko kozí,
a když propil " všechno " všechno,
na MacCarthyho hrozí.

Podroušen pak sedá k stolu,
jako pavouksouká slova,
něsmysly blábolí, něsmysly píše,
potrefenému hlásku domova.

S odjištěným revolverem,
se spuštěným hledím,
soudružsky pak jednu ostrou,
láduje do buržoasních peřin.

To byla salva, až Erin Street zajásala!
Vydavateli se pýchou ruka třese.
Žádný Junius - vždy jen genius,
národní socani, probuďte se!

Váženým čtenářům přejeme příjemné užití vánočních svátků a do Nového roku mnoho zdraví a spokojenosti.

Redakce.

